

РЕШЕНИЕ

№ 600

гр. София, 25.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Цветина Цолова

при участието на секретаря Славка Кр. Димитрова
в присъствието на прокурора Т. Люб. Н.
като разглежда докладваното от Петър В.. Сантиров Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100603097 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК

С присъда от 22.02.2023г., постановена по НОХД № 15500/2022г. по описа на СРС, НО, 116-ти състав е признал подсъдимия М. Й. Т. за виновен в това, че на 11.11.2021г. в гр. София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, находяща се на адрес ул. ****, на гише № 28, съзнателно се ползвал, като представил пред Л.П.П. – системен оператор при ОПП-СДВР, от неистински официален документ, а именно – Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., издадено на името на М. Й. Т., на което е придаден вид, че е издадено по установения ред и форма от А.Н.Ч. – директор на Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София, като предмет на деянието е документ за завършено образование, като от него М. Й. Т./ за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност, явяващо се престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК, поради което и при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три месеца, изпълнението на което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил за изпитателен срок от 3 /три/ години.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, подсъдимият М. Й. Т. е осъден да заплати по сметка на СДВР, направените по делото разноски в досъдебната фаза, в размер на 95,97 лева.

Срещу присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от защитникът на подсъдимия Т. – адв. С. М., с аргументи за неправилност и незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Сочи се, че първоинстанционният съд неоснователно не е възприел аргументите на защитата за „маловажност“ на деянието по смисъла на чл.308, ал.4, т.2 от НК. Изразява се становище за незначителност на вредните последици на инкриминираното деяние, с оглед на обстоятелството, че подсъдимият притежава нужното за включване в шофьорски курс и издаване на СУМПС, образование. Акцентира се на проявеното от подсъдимия съдействие за разкриване на престъплението и необремененото му съдебно минало, като фактори обуславящи по-ниска степен на обществена опасност на деянието, отличаващи го от останалите случаи на престъпления от същия вид. Допълнително се подчертава, че при подаване на заявлението за издаване на СУМПС за подсъдимия вече е бил налице завършен курс за придобиване на правоспособност. Отбелязва се също така, че подсъдимият е бил въведен в заблуждение от св. П. относно обстоятелството, че СУМПС може да бъде издадено единствено срещу диплома за средно образование. Обръща се внимание на настъпилите законодателни изменения относно условията за издаване на СУМПС и съществуващото изключение в параграф 16 от ПРЗ на ЗДвП, и тяхното отражение върху вътрешното убеждение на подсъдимия, че има право да получи СУМПС. Подчертава се и инцидентния характер на процесното деяние в живота на подсъдимия, мотивацията за извършването на което е и желанието му за по-добра трудова реализация. Предлага се при въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда и на основание чл.9, ал.2 от НК да оправдае подс. Т. за престъплението, за което е предаден на съд. Алтернативно се излагат съображения за преквалифициране на деянието в такова по чл.316, вр. с чл.308, ал.4, вр. с ал.2 от НК и освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК с налагане на административно наказание „Глоба“ в минимален размер.

В разпоредително заседание на 08.06.2023г. въззивният съдебен състав по реда на чл.327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, изслушване на вещи лица и ангажирането на други доказателства.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, представителят на Софийска Градска Прокуратура намира депозирания жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение, и да потвърди присъдата на СРС като правилна и законосъобразна.

В пледоарията си, защитникът на подсъдимия Т. в лицето на адв. М., поддържа подадената въззивна жалба, ведно с допълнението към нея, по изложените в тях съображения. Счита, че извършеното от подсъдимия деяние се явява малозначително такова по смисъла на чл.9, ал.2 от НК, поради което същият следва да бъде оправдан. Намира, че обществената опасност на инкриминираното деяние, с оглед незначителността на вредните последици от

него, се явява по-ниска в сравнение с тази на останалите престъпления от същия вид. Подчертава, че процесният документ е бил използван единствено пред служител на ОПП-СДВР и то при подаване на заявление за преиздаване на СУМПС. Счита, че инцидентния характер на деянието и добрите характеристични данни, разкриват по-ниска степен на обществена опасност и на самия деец. Алтернативно, в случай че изложените съображения не бъдат споделени, моли за преквалификация на деянието в такова по чл.316, вр. с чл.308, ал.4, т.4 във вр. ал.2 от НК и налагане на административно наказание в минимален размер.

В правото си на лична защита, подсъдимият М. Т. поддържа казаното от своя защитник. Заявява, че наскоро е подновил шофьорската си книжка и е получил ново СУМПС, както и че е разполагал с такава и преди инкриминирания случай.

В предоставената последна дума на подсъдимия Т. пред въззивния съд по реда на основание чл.333, ал.2 от НПК, същият моли за оправдателна присъда или налагане на административно наказание.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният съд при самостоятелния си прочит на данните по делото прецени, че фактическата обстановка, описана в мотивите на присъдата, е правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въззивният съдебен състав не намира причини за корекция на данните по фактическата обстановка, тъй като при прочита на доказателствата си изгради същата представа за нея, която е следната:

Подсъдимият М. Й. Т. с ЕГН: *****, роден на ****г., в с. Старо село, общ. Тутракан, обл. Силистра, българин, български гражданин, с основно образование, с месторабота „Топлофикация – Изток“, неженен, неосъждан, с адрес: гр. София, ж.к. ****.

Подсъдимият Т. бил със завършен осми клас. На неустановена дата през 2015г. – 2016г. подсъдимият се намирал в района на пазар „Илиянци“, където неустановено по делото лице му предложило да му състави и предостави неистински официален документ, който да не отразява правилно и обективната действителност, а именно Свидетелство за зрелост и квалификация, удостоверяващо завършено средно образование, което подсъдимият нямал. 2-3 седмици след предложението подсъдимият се съгласил, срещнал се с неустановено лице в кафене в района на пазара, заплатил поисканата сума и впоследствие получил неистински официален документ, който същевременно не отразявал и правилно обективната действителност и обстоятелствата, за които свидетелствал, а именно документ за завършено образование – Свидетелство за зрелост и

квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., издадено на името на М. Й. Т., на което бил придаден вид, че е издадено по установения ред и форма от А.Н.Ч. – директор на Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ - гр. София.

Подсъдимият Т. всъщност никога не е бил ученик в Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ - гр. София и не му е издавано Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982 г. Към дата 27.06.1982 г. директор в Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София бил А.Н.Ч., който не бил положил подписа си в горепосоченото свидетелство за зрелост и квалификация, нито печатът на учебното заведение бил този, положен върху представения на подсъдимия документ. Независимо, че Т. съзнавал обстоятелството, че горепосоченото свидетелство за зрелост и квалификация никога не му е било издавано надлежно, последният решил да използва документа, за да му бъде издадено свидетелство за управление на МПС. В изпълнение на тази цел, на 11.11.2021 г., в гр. София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, намираща се на адрес – ул. ****, подс. Т. представил пред св. Л.П.П. – системен оператор при ОПП-СДВР, работеща на гише № 28, документи за издаване на свидетелство за управление на МПС със заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с вх. № 56390/11.11.2021г., което подписал за заявител. Към тези документи Т. представил в оригинал Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982 г., издадено на името на М. Й. Т., на което бил придаден вид, че е издадено по установения ред и форма от А.Н.Ч. директор на Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София, както и две ксерокопия на същото свидетелство. Пред св. П. подсъдимият Т. собственоръчно написал на ксерокопията текста „вярно с оригинала“ и поставил подпис. Свидетелската П. приела документите за обработка, а оригинала на свидетелството за зрелост и квалификация върнала на подсъдимия Т.. В ОПП-СДВР имало практика да бъдат проверявани всички документи за завършен етап на образование, подавани за издаване на СУМПС, като след извършената от администрацията на ОППСДВР проверка било установено, че подсъдимият никога не е получавал по надлежния ред такова свидетелство за зрелост и квалификация. Били сезирани органите на МВР и прокуратурата и било образувано досъдебно производство.

Видно от заключението на изготвената в хода на разследването комплексна графическа и документно-техническа експертиза – протокол № 579/2022 г., подписите в графи „Директор“ в представеното за изследване заверено копие на Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г. са копия на подписи, които не са положени от А.Н.Ч. или от М. Й. Т.. Отпечатъците от печат са копия на отпечатъци, които не са положени с печата на Средно професионално-техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София.

Ръкописният текст „Вярно с оригинала“ и подписът до него са изпълнени от М. Й. Т..

Видно от заключението на изготвената в хода на разследването допълнителна графическа експертиза – протокол № 761/2022г., подписът в графа „Подпис на заявителя“ в представеното за изследване заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с вх. № 56390/11.11.2021г. е положен от М. Й. Т., а подписът в графа „Подпис на служителя“ е положен от Л.П.П..

Изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелката П., в това число прочетените и приобщени на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК показания на свидетелката от досъдебната фаза на процеса и обясненията на подсъдимия; писмените доказателства и доказателствени средства: писмо от професионална гимназия по механотехника „Н. Й. Вапцаров“, заявление за издаване на СУМПС, Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., удостоверение за завършен осми клас, писмо от МОН, справка за съдимост, както и всички останали доказателства и доказателствени средства, приобщени по реда на чл.283 от НПК; способите на доказване: комплексна графическа и документно - техническа експертиза – протокол № 579/2022г. и допълнителна графическа експертиза – протокол № 761/2022г.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на СРС по фактите е формирано на основата на правилен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателствени материали, поради което и възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото кореспондира изцяло с тази установена и от първостепенния такъв. От друга страна пред настоящата съдебна инстанция не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства, които по някакъв начин да променят установената от първостепенния съд фактическа обстановка, поради което и същата бе възприета като цяло и от въззивния съд без изменения и допълнения към нея. Следва да се посочи също така, че във въззивната жалба, нито в пледоариите пред въззивния съд защитата и подсъдимият не оспорват което и да е събрано по делото доказателство, като не възразяват и срещу анализа на доказателствата, направен от първостепенния съд. Не са изложени никакви конкретни доводи и възражения, както срещу приетата от първата инстанция фактическа обстановка, така и срещу анализа на доказателствата, а е изразено несъгласие единствено с правните изводи, изградени на база възприетата от нея фактическа обстановка. Ето защо и въззивният съд е в ситуация да няма как да каже нищо в повече от това, което е посочил първият съд в своите мотиви, тъй като от една страна споделя становището на първата инстанция по доказателствата, а от друга страна липсват и конкретни доводи и възражения във въззивната жалба, на които да отговори.

Така неспорно за страните и несъмнено за въззивния съд се явява обстоятелството, че на 11.11.2021г., подсъдимият Т. е подал в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР заявление за издаване на СУМПС, ведно с инкриминираното свидетелство за зрелост и квалификация. Тази фактическа констатация намира съответна доказателствена опора в обясненията на подсъдимия и заявление с вх. № 56390/11.11.2021г., подписано от него. Доказателства за авторството на инкриминираното деяние се извличат и от показанията на свидетелката Л. П. – системен оператор при ОПП-СДВР, която в показанията си от досъдебното производство категорично е посочила, че именно подсъдимият Т. се е явил лично пред нея и е представил набор от документи, необходими за издаване на СУМПС, сред които инкриминирания документ - свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г. в оригинал и две копия. Свидетелката П. е категорична, че е сверила представените ѝ от подсъдимия Т. копия с оригинала на документа, който му е бил върнат непосредствено след това, както и че пред нея подсъдимият е заверил двете копия, като саморъчно е изписал „Вярно с оригинала“ и се подписал. Следва да се отбележи, че първоинстанционният съд е констатирал невъзможност у свидетелката П. да възпроизведе в цялост и пълнота възприетите от нея факти и обстоятелства, относими към инкриминираната дата, поради което и в съответствие с процесуалния закон е приобщил показанията на свидетелката, депозирани в хода на досъдебното производство, към доказателствената съвкупност. Изложеното, обаче, не разколебава извода на въззивния съдебен състав, че свидетелката П. депозира обективно, безпристрастно и добросъвестно показания, които няма пречка да бъдат изцяло кредитирани с доверие, като невъзможността на свидетелката да възпроизведе в цялост възприетата от нея фактическа обстановка пред съда, намира своето логично обяснение в обстоятелството, че същата ежедневно, при изпълнение на служебните си задължения, е извършвала една и съща, еднотипна дейност по приемане и проверка на документи за издаване на СУМПС, поради което и съвсем естествено е няколко години по-късно да не може да възпроизведе възприятията си по отношение на конкретния случай. Предвид изложеното и съпоставяйки показанията на свидетелката П. с приобщените по делото писмени доказателства – оригинал на заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с вх. № 56390/11.11.2021г. и ксерокопие на инкриминираното свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., които потвърждават редът за подаване и приемане на документи за издаване на СУМПС, обяснен от свидетелката, въззивният съдебен състав намира тези гласни доказателствени средства за обективни и достоверни, поради което ги кредитира в тяхната цялост. Показанията на свидетелката П. са в пълно съответствие и с изготвените по делото графически експертизи, които са категорични в извода си, че подписът в графа „Подпис на заявителя“ в заявлението за издаване на СУМПС с вх. № 56390/11.11.2021г. е положен от подсъдимия Т.. От същите

се установява още, че ръкописният текст „Вярно с оригинала“ в представеното пред св. П. копие на свидетелство за зрелост и квалификация, както и подписът до този текст отново е на подсъдимия Т..

За следващата част от главния факт, а именно нередовността на представеното свидетелство за зрелост и квалификация, доказателственият материал е също безпротиворечив. От писмените доказателства по делото – писмо с изх. № РД21-303/30.03.2022г. на директора на ПГМЕ „Н. Й. Вапцаров“ – гр. София, се установява, че в съхраняваните регистри на СПТУ по машиностроене „Антон Буюкли“- гр. София, липсва личен картон на името на подсъдимия Т., респ. че диплома Серия Б-84, рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., фабр. № 023960 от учебното заведение не е издавана на името на подсъдимия. В същата насока е и заключението на комплексната графическа и документно-техническа експертиза, което изяснява, че не само подписите в графи „Директор“ в процесното свидетелство са копия на подписи, които не са положени от лицето, изпълнявало посочената длъжност, а и отпечатъците от печат в свидетелството са копия на отпечатъци, които не са положени с оригиналния такъв на СПТУ по машиностроене „Антон Буюкли“- гр. София.

Настоящият съдебен състав намира за обективно и логично съдържащото се в мотивите към присъдата доказателствено изследване на дадените от подсъдимия Т. обяснения. В тези обяснения прозира двойката им правна природа на основно гласно доказателствено средство, но така също и на такова, чрез което лицето упражнява в пълен обем правото си на защита. В тази насока, достоверността им следва да бъде установена при спазване на общите правила относно гласните доказателствени средства и при съблюдаване на дефинитивните правила за оценка на доказателствата. Подобно на контролирания и въззивният съд прие, че обясненията на подсъдимия описват коректно действително случили се събития относно начина, по който се е снабдил с инкриминирания документ и последващото негово представяне на 11.11.2021г. в ОПП-СДВР пред свидетелката П., като приложение към заявлението за издаване на свидетелство за управление на МПС. С основание като защитни са отхвърлени обясненията на подсъдимия, в частта им, в която се излагат твърдения за получен отказ от ОПП-СДВР за издаване на СУМПС въз основа на документ за завършен осми клас. Същите в тази им част са в разрез със събрания доказателствен материал, както и в несъответствие с показанията на свидетелката П., поради което и остават изолирани. Допълнително следва да се отбележи, че дори да се възприеме за достоверна изложената от подсъдимия мотивация за извършване на деянието, а именно отказът на ОПП-СДВР да издаде исканото СУМПС въз основа на представена диплома за основно образование, то същата не изключва наказателната му отговорност, тъй като в крайна сметка подсъдимият сам е избрал да представи инкриминирания документ, с ясното съзнание, че същият е бил порочно съставен, за да удостовери наличието на определени обстоятелства, които му дават право да му бъде издадено СУМПС, вместо да обжалва този отказ по съответния ред, както правилно е посочил и

контролираният съд. С оглед изложеното въззивният съд намира възраженията на защитата, че подсъдимият е бил подведен от св. П. относно изискуемите за издаване на СУМПС документи, най-малкото за неуместни.

Относими към предмета на доказване и имащи значение за изясняване на фактическата обстановка по делото са и приобщените писмени доказателства, които съответстват изцяло на свидетелските показания и служат за тяхна доказателствена проверка, като по този начин се затвърждават изводите на СРС досежно стеклите се събития и неистинността на инкриминираното свидетелство.

Въззивният съдебен състав изцяло кредитира изготвените по делото експертни заключения, като намира същите за обективни и компетентни, пълни и точно отговарящи на поставените им задачи.

Въз основа на анализа на доказателствата и въз основа на установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил и изцяло правилни правни изводи досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като правилно го е подвел под състава на престъплението по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК.

От обективна страна, безспорно се установява, че на 11.11.2021г., гр. София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, находяща се на ул. ****, на гише № 28, подсъдимият М. Т., съзнателно се ползвал, като представил пред свидетелката Л. П. - системен оператор при ОПП - СДВР, от неистински официален документ – Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., издадено на името на М. Й. Т., на което е придаден вид, че е издадено по установения ред и форма от А.Н.Ч. – директор на Средно професионално – техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София, като от подсъдимия за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност и предмет на деянието е документ за завършено образование.

Безспорно свидетелството за зрелост и квалификация представлява официален документ, доколкото материализира волеизявление на длъжностно лице - директора на Средно професионално – техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София, издадено в кръга на службата му, по установения за това ред и в предвидената изискуема форма, удостоверяващ завършено образование, поради което правилно и законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия Т. за осъществяване на по-тежко наказуемия квалифициран състав на подправката на официален документ, визиран в ал.2 на чл.308 от НК.

По несъмнен начин се доказва, че представеният пред свидетелката П. официален документ – Свидетелство за зрелост и квалификация серия Б – 84, № 023960, с рег. № 0143/82 от 27.06.1982г., е неистински по своя произход, тъй като същият не е бил издаден от лицето, което действително е било директор през 1982г. на посоченото учебно заведение. Доколкото в хода на

производството не е установено участие на подсъдимия Т. при съставянето на документа, но се установи по несъмнен начин, че същият се е ползвал от него - като го е представил пред свидетелката П. – системен оператор при ОПП-СДВР, за да удостовери именно завършено средно образование, правилно съдът е признал подсъдимия за виновен в осъществяването на субсидиарния състав на документно престъпление, визиран в чл.316 от НК.

От субективна страна, подсъдимият Т. е действал при форма на вината пряк умисъл - съзнавал е, че представеното от него свидетелство за зрелост и квалификация е неистинско такова, тъй като никога не се е обучавал, още по-малко е завършвал обучение, в учебното заведение, от чието име е бил придаден вид, че е издадено процесното свидетелство, съзнавал е, че инкриминираното свидетелство не е издадено от съответните оправомощени органи, съзнавал е, също така, че представя същото пред служител на СДВР, като е целял да използва неистинското свидетелство, което да послужи за основание за издаване на СУМПС. Знанието на подсъдимият, че не се е обучавал за придобиване на средно образование в Средно професионално – техническо училище по машиностроене „А. Буюкли“ – гр. София и въпреки това използва неистински официален документ, удостоверяващ този факт, обективира умисъла и дават основание да се приеме, че извършеното деяние е съставомерно, с оглед признаците му от субективна страна.

Спорът пред въззивната инстанция е съсредоточен върху това дали са налице предпоставките за прилагане на чл.9, ал.2 от НК или алтернативно, дали случаят е маловажен. Въззивният съд намира, че въз основа на описаната правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е достигнал и до законосъобразни правни изводи, че деянието не е малозначително, нито представлява маловажен случай. Те почиват изцяло на събрания доказателствен материал и на закона. Настоящата инстанция не намира основания за приемане на различни изводи от правна страна по следните съображения.

По силата на чл.9, ал.2 от НК деянието не е престъпно, когато, макар формално и да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Съгласно Решение № 552 от 24.04.2013г. по Н.Д. № 1164/2012г., II Н.О. на ВКС малозначителността се определя въз основа на цялостната обобщаваща оценка на всички относими обстоятелства, установени по делото, каквито са степента на обществена опасност на извършеното, характерът и степента на отрицателно въздействие с оглед конкретно установеното поведение с ползването на документи пред държавен орган, наличието и на други престъпления, свързани с изготвяне или ползване на документи в нарушение на закона, последиците от употребата на документа. Не може да се прилага според единствен критерий като настъпването или ненастъпването на вредни последици от деянието за определяне на обществената опасност и да се пренебрегват отрицателните

последници за държавата, защото би се стигнало до неправилна едностранна оценка при решаване на въпроса за наличието на основания за приложението на чл.9, ал.2 НК дали деянието не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Съгласно Решение № 526 от 08.12.2009г. По Н.Д. № 545/2009г., I Н.О. на ВКС преценката за наличието на предпоставките по чл.9, ал.2 от НК също изисква съобразяване на всички обстоятелства, отнасящи се до важността на документа, с оглед целта на издаването му, значението на утвърдените в него факти, обществената стойност на засегнатите и увредени обществени отношения, степента на тяхното увреждане.

Като съобрази всички обстоятелства по делото въззивният съд намери, че не е налице нито пълна липса на обществена опасност, нито обществената опасност на извършеното е явно незначителна. Подсъдимият Т. е използвал неистински официален документ, представил е неистинска диплома за завършено средно образование пред служител на отдел „Пътна полиция“ СДВР, като по този начин е засегнал обществените отношения свързани с документооборота, но и тези свързани с удостоверяването от държавата на завършена образователна степен. В настоящия случай, използването на неистинския официален документ, в частност документа за завършено образование, за което дори законодателят нормативно е отразил завишената обществена опасност, в сравнение с другите неистински официални документи, извън кръга на очертаните в ал.2 на чл.308 от НК, пред служител на държавна институция, за удостоверяване на визираното в него невярно обстоятелство, определено притежава обществена опасност и не би могло да се приеме за малозначително. Обстоятелството, че подсъдимият има завършено основно образование, не заличава обществената опасност на извършеното, нито я прави явно незначителна, щом подсъдимият е избрал да използва пред ОПП-СДВР инкриминирания по делото неистински документ, удостоверяващ неверния факт за друга образователна степен, което в случая безспорно обективира наличие на обществена опасност на деянието му. Не следва да се пренебрегва и обстоятелството, че подсъдимият Т. не само е представил инкриминираното свидетелство пред служителката на ОПП-СДВР, но е и заверил две копия от него за вярност с оригинала, макар да е знаел, че документът е неистински. Поради това и изтъкнатото от защитата, че подсъдимият е разполагал с необходимото според специалния закон образование, предпоставка за снабдяване със СУМПС, поради което деянието е несъставомерно, не само, че не е довод в тази насока, а напротив, подкрепя еднозначно извода за обществената опасност на извършеното от него и инкриминираността на деянието му. В заключение, настоящият съдебен състав не установи поведението на подсъдимият да показва съществено отклонение от типичната обществена опасност за подобни деяния, то е засегнало обществените отношения, свързани с документооборота в степен, оправдаваща използването на наказателна принуда, поради което не е налице претендираната от защитата малозначителност на деянието, по смисъла на

чл.9, ал.2 от НК.

Въззивният съд не намери основание да удовлетвори искането на защитата за преквалифициране на деянието като маловажен случай по чл.316, вр. чл.308, ал.4, т.2 от НК и респ. - да приложи чл.78а, ал.1 от НК. Не са налице признаците на маловажност по чл.93, т.9 от НК, защото поведението на подсъдимият Т. не представлява „по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид“. Според легалната дефиниция маловажен случай е този, при който с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства извършеното престъпление представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Тъй като престъплението по чл.316, вр. чл.308 от НК е формално (на просто извършване), съдът не следва да обсъжда липсата или незначителността на вредни последици. В случая има смекчаващи обстоятелства, които са били взети предвид при индивидуализацията на наказанието, но те не са достатъчни да се заключи, че конкретно извършеното деяние представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Използването на неистински документ за завършена степен на образование при подаване на документи за издаване на свидетелство за управление на МПС е типичен и често срещан случай на престъпление по чл.316, вр. чл.308 от НК, като в конкретния случай няма съществени отлики с други подобни престъпления, които да обосноват квалификация на деянието като маловажен случай.

За извършеното от подсъдимия Т. престъпление по чл.316 вр. чл.308, ал.2 вр., ал.1 от НК, законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода“ в размер до осем години.

При индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия Т., въззивната инстанция, подобно на предходната, отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото му съдебно минало, направеното от него признание и изразено съжаление за стореното, а като отегчаващо – целта, с която е бил използван процесния документ, а именно за получаване на СУМПС. Аналогично на контролираната инстанция, въззивният съд прецени, че отчетените по-горе смекчаващи такива, не са достатъчни, за да бъде приложен чл.55 от НК, а именно за определяне на наказание под най-ниския предел или за замяна на предвиденото в закона наказание с по-леко, като споделя решението на контролирания съд наказанието на подсъдимото лице да бъде определено по реда на чл.54, ал.1 от НК.

Съобразявайки релевантните за индивидуализацията на наказанието фактори, въззивната инстанция намира, че наложеното на подсъдимия наказание от 3 /три/ месеца „Лишаване от свобода“ е съобразен със степента на обществена опасност на деянието и на дееца. Според настоящия съдебен състав, наказание в посочения размер отговаря на изискванията на

наказателната репресия и в пълна степен би изпълнило визираните в чл.36 от НК цели на генералната и на специална превенция.

Въззивният съд се съгласява и с изводите на първоинстанционния, за прилагане на разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК за отлагане на изпълнението на така наложеното наказание „Лишаване от свобода“ с изпитателен срок от три години поради факта, че подсъдимият не е осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложено е наказание под три години лишаване от свобода, както и с оглед обстоятелството, че изпълнение на целите по чл.36, ал.1 от НК, възпиращият и превъзпитателен ефект на наказанието, може да се постигне и без ефективното му изпълнение. И според въззивния съд ефективното изтърпяване на наказанието не би спомогнало за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, който макар и да е вече оформена личност все пак е неосъждан до този момент, като няма данни за други противообществени прояви. В този смисъл следва да му бъде дадена възможност да преосмисли поведението си оттук насетне и без да се налага да търпи ефективно наказание „Лишаване от свобода“. Съдът счита, че изпитателният срок, в рамките на който подсъдимият под страх от това да изтърпи ефективно наложеното му наказание, ще окаже своето влияние и подсъдимият ще се въздържа от противоправно поведение. Ето защо и становището на първостепенния съд по този въпрос се споделя изцяло и от въззивния.

С оглед изхода на делото законосъобразно и в съответствие с нормата на чл.189, ал.3 от НПК разноските по делото са присъдени в тежест на подсъдимото лице.

След обобщаване на резултатите от извършената, на основание чл.314 НПК, служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед посочените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XVII-ти въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 22.02.2023г. по НОХД № 15500/2022г. по описа на СРС, НО, 116-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____